

ପରମଗୀତ

1 ଶଲୋକମାନଙ୍କର ପରମଗୀତର ଗୀତଗୁଡ଼ିକ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷକୁ ଭଲପାଏ

2ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ନିଅ । ତୁମ୍ଭ ପାଟିରେ ମୋତେ ତୁମ୍ଭନ ଦିଅ । ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସଠାରୁ ଉତ୍ତମ ।

3ତୁମ୍ଭ ସ୍ତ୍ରୀ ଚୈତ୍ତର ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ତ୍ରୀର ଉତ୍ତମ । ତୁମ୍ଭ ନାମ ଜଳା ସ୍ତ୍ରୀ ଚୈତ୍ତର ସ୍ତ୍ରୀର । ତେଣୁ କୁମାରୀଗଣ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ।

4ମୋତେ ଏକା ତୁମ୍ଭ ପାଖକୁ ଚାଣିନିଅ । ଆସ ଆମ୍ଭେ ଏକତ୍ରୀତ ହୋଇ ଦୌଡ଼ିବା । ଗଦା ଆପଣା ଅନ୍ଧପୁରକୁ ମୋତେ ଆଣିଅଛନ୍ତି ।

ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯିରୁଶାଲମର ସ୍ତ୍ରୀମାନେ

ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭଠାରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେବା ଓ ଉଲ୍ଲାସ କରିବା । ଆମ୍ଭେମାନେ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଅପେକ୍ଷା ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମର ବିଷୟ ଅଧିକ କହୁ । ଏହା ଯଥାର୍ଥ ଯେ, ଲୋକେ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କୁ କହଲେ

5ଆଗୋ ଯିରୁଶାଲମର କନ୍ୟାଗଣ, ମୁଁ କେଦାରର ତମ୍ଭୁ ତୁଲ୍ୟ, ଶଲୋକମାନଙ୍କର ଯବନିକା ତୁଲ୍ୟ କୁଣ୍ଡଳବର୍ଣ୍ଣ, ତଥାପି ସୁନ୍ଦରୀ ।

6ମୋତେ ଦେଖ ନାହିଁ କାରଣ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୋତେ କଳା କରିଅଛି । ମୋର ମାତାର ସନ୍ତାନଗଣ ମୋ ଉପରେ ଗିରିଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋତେ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ସମୂହର ରକ୍ଷକ କଲେ । ମାତ୍ର ମୁଁ ମୋର ନିଜ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ଯତ୍ନ ନେଇ ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଡାହାଣକୁ(ପୁ) କହେ

7ହେ ମୋର ପ୍ରାଣର ପ୍ରିୟତମ, ତୁମ୍ଭେ କେଉଁଠାରେ ଆପଣା ଗୋରୁଗାଈ ଚରାଇ ଅଛ । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ କେଉଁଠାରେ ଗୟନ କରୁଛ ଅଛ, ତାହା ମୋତେ ଜଣାଅ । ତୁମ୍ଭ ସାଙ୍ଗ ରହଣରେ ମୁଁ କାହିଁକି ଜଣେ ଓଜଣା ଦେଉଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକପରି ହେବି?

ସେ (ପୁ) ଡାହାଣକୁ (ସ୍ତ୍ରୀ) କହେ

8ହେ ନାରୀ, ତୁମ୍ଭେ କେତେ ସୁନ୍ଦରୀ! ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭେ ନାଶ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମେଷମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର ଏବଂ ତୁମ ମେଷଗଣଙ୍କୁ ମେଷପାଳକ ତମ୍ଭୁ ନିକଟରେ ରଖ ।

9ଆଗୋ ମୋର ପ୍ରିୟେ ମୁଁ ଫାରୋର ରଥର ଅଗ୍ନିନୀ ସଙ୍ଗେ ତୁମ୍ଭର ଉପମା ଦେଇଅଛି ।

10ତୁମ୍ଭର ଗାଳରେ ଗଣ୍ଡ ଯୁଗଳ, ତୁମ୍ଭ ଗଳା ଦେଶରେ ରତ୍ନହାରରେ ସୁଶୋଭିତ । 11ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ରୂପାଭୂଷି ଲଗା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବି ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

12ଗଦା ଭୋଜନାସନରେ ଉପବିଷ୍ଣୁ ଥିବାବେଳେ ମୋ ନିକମ୍ପାରୀର ସ୍ତ୍ରୀର ବ୍ୟାପ୍ତ ହେଲି ।

13ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ମୋ ବନ୍ଧୁମୁଳ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଗନ୍ଧରସ ବୃକ୍ଷର ଥୋପା ତୁଲ୍ୟ ମୋ ପ୍ରତି ଅଟନ୍ତି ।

14ମୋ ପ୍ରିୟତମ, ମୋ ପ୍ରତି ଏମିତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ରାକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରସ୍ତ୍ର ହେନା ପୁଷ୍ପ ଗୁଚ୍ଛ ତୁଲ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।

ସେ(ପୁ) କହଲେ

15ଆଗୋ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ଦେଖ, ତୁମ୍ଭେ ସୁନ୍ଦରୀ ଦେଖ । ତୁମ୍ଭେ ସୁନ୍ଦରୀ ଅଟ । ତୁମ୍ଭର ଆଖି କପୋତ ପରି ଅଟେ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

16ଦେଖ, ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମା, ତୁମ୍ଭେ ସୁନ୍ଦରୀ ଅଟ, ହଁ ତୁମ୍ଭେ ମନୋଲୋଭ୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଗୟା ତାଜା ସବୁଦିନ ଘାସ ଅଟେ ।

17ଏରସ କାଠ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଗୃହର କଣ୍ଠ ଓ ଦେବଦାରୁ କାଠ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ବର୍ଣୀ ।

2 ମୁଁ ଶାରୋଣର ଗୋଲପ ଏବଂ ଉପତ୍ୟକାର କଳ୍ପ ଫୁଲ ଅଟେ ।

ସେ(ପୁ) କହଲେ

2ହେ ମୋର ପ୍ରିୟେ, କଣ୍ଠକ ମଧ୍ୟରେ ଶୋଗନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ, ସେହିପରି ତୁମ୍ଭେ ଯୁବତୀଗଣ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ପ୍ରିୟା ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

3ଯେପରି ବନବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନାଗ ରଙ୍ଗ ବୃକ୍ଷ, ସେହିପରି ଯୁବାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରିୟତମ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କୁ କହଲେ

ମୁଁ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ଡାହାଣ ଛାୟା ତଳେ ବସିଲି ଓ ଡାହାଣ ଫଳ ମୋ ଭୁଣ୍ଡକୁ ସ୍ବାଦୁ ଲାଗିଲି ।

4ସେ ଆପଣା ଭୋଜନପାନର ଗୃହକୁ ମୋତେ ଆଣିଲେ । ମୋ ଉପରେ ପ୍ରେମ ହିଁ ତାଙ୍କର ପତାକା ହେଲି ।

୫କର୍ତ୍ତାମ୍ବ ପିଠା ଦେଇ ମୋତେ ଶକ୍ତଗାଳୀ କରି ଓ ସେଓ ଦେଇ ମୋତେ ସତେନ କରି ଦଥ, କାରଣ ମୁଁ ପ୍ରେମ ସହତ ପାଡ଼ିତା ।

୬ତାହାଙ୍କ ବାମହସ୍ତ ମୋ ମସ୍ତକ ତଳେ ଅଛି । ତାହାଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତ ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ ।

୭ହେ ଯିରୁଶାଲମ ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରସବୁ*, କ୍ଷେତ୍ରସ୍ଥିତ ହରଣୀ ଓ ମୂର୍ତ୍ତୀଗଣର ନାମରେ ମୋଠାରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର । ଉଚ୍ଚତ୍ତ ସମୟରେ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରେମକୁ ନଗାଅ ନାହିଁ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ପୁନର୍ବାର କହଲେ

୮ମୁଁ ମୋର ପ୍ରିୟତମାର ରବ ଗୁଣୁ ଅଛି । ଦେଖ ସେ ପର୍ବତଗଣ ଉପରେ କୁଦି ଉପପର୍ବତଗଣ ଉପରେ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ଆସୁ ଅଛନ୍ତି ।

୯ମୋହର ପ୍ରିୟତମ ଏକ ହରଣ ଓ ଏକ ତରୁଣ ମୃଗଭୂଲ୍ୟ । ଦେଖ, ସେ ଝରକା ଦେଇ ଅନାଇ ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରାଚୀର ପଛେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ନାଲି ପରଦା ବାଟେ ଆପଣାକୁ ଦେଖାଇ ଅଛନ୍ତି ।

୧୦ମୋହର ପ୍ରିୟତମ କଥା କହଲେ ଓ ସେ ମୋତେ କହଲେ, “ହେ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ମୋହର ସ୍ତନ୍ଦରୀ, ଉଠ, ବାହାର ଆସ ।

୧୧କାରଣ ଦେଖ ଗୀତ ଗୁଲି ଯାଇଛି ଓ ବୃଷ୍ଟି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି ।

୧୨ଭୂମିରେ ପୁଷ୍ପଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଅଛି । ପକ୍ଷୀଗଣର ଗାୟନକାଳ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି । ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଦେଶରେ କପୋତର ଗନ୍ଧ ଗୁଣା ଯାଉଅଛି ।

୧୩ପାଚଳ ଡମ୍ବର ଫଳସବୁ ଡମ୍ବର ବୃକ୍ଷରେ ଅଙ୍କୁରତ ହେଉଛି । ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତା ପୁଷ୍ପିତ ହୋଇ ଏହାର ସ୍ତବ୍ଧ ବନ୍ଧୁରତ ହୋଇ ଯାଉଛି । ହେ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ମୋର ସ୍ତନ୍ଦରୀ, ଉଠ ଏବଂ ବାହାରକୁ ଆସ ।”

୧୪ହେ ମୋର କପୋତି, ତୁମ୍ଭେ ଗୈଳର ଫାଟରେ ଗଡ଼ନ୍ତି ସ୍ଥାନର ଅନ୍ତରାଳରେ ଅଛି । ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ରୂପ ଦେଖିବାକୁ ଦଥ । ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ରବ ଗୁଣିବାକୁ ଦଥ । କାରଣ ତୁମ୍ଭର ରବ ସ୍ତମ୍ଭିଷ୍ଟ ଓ ତୁମ୍ଭର ରୂପ ମନୋହର ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ୱାଲୋକମାନଙ୍କୁ କହଲେ

୧୫ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ନଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଛୋଟ କୋକିରିଆଳଗୁଡ଼ିକୁ ଧର । କାରଣ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ପୁଷ୍ପିତ ହୋଇଅଛି ।

୧୬ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ତୁମ୍ଭେ ମୋର, ମୁଁ ତାଙ୍କର ଅଟେ । ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ସେ କଇଁଫୁଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ପଲ ଚରାଇ ଅଛନ୍ତି ।

୧୭ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ଯେତେବେଳେ ଦନ ଆସେ ଓ ଛାଇ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ଗଢ଼ିଯାଏ, ଫେରଣାସ, ବେଥର ପର୍ବତର ହରଣ ଓ ମୃଗଶାବକ ଭୂଲ୍ୟ ହୁଅ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

୩ ସ୍ତ୍ରୀରେ ବନ୍ଧଣାରେ ମୁଁ ମୋର ମନର ମଣିଷକୁ ଖୋଦିଲି ଯାହାକୁ ମୁଁ ପ୍ରେମ କରେ । ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଦିଲି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପାଇଲି ନାହିଁ ।

୨ମୁଁ କହଲି, ମୁଁ ଏବେ ଉଠି ନଗର ଭ୍ରମଣ କରିବି । ଯାହାକୁ ମୋର ପ୍ରାଣ ପ୍ରେମ କରେ, ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଗଳଗଳ ଛକଛକ ଖୋଦିବି । ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଦିଲି ମାତ୍ର ପାଇଲି ନାହିଁ ।

୩ନଗର ଭ୍ରମଣକାରୀ ପ୍ରହରୀମାନେ ମୋତେ ଦେଖିଲେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲି, “ଯାହାଙ୍କୁ ମୋର ପ୍ରାଣ ପ୍ରେମ କରେ, ତାହାଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ଦେଖିଛ କି?”

୪ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବାର ଅଳ୍ପକ୍ଷଣ ପରେ ଯାହାକୁ ମୋର ପ୍ରାଣ ପ୍ରେମ କରେ, ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ପାଇଲି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମୋର ମାଆର ଗୃହର କୋଠରୀକୁ ନେଇଗଲି, ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଗର୍ଭରେ ସମ୍ପାରିତ ହୋଇଥିଲି, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଧରି ରଖିଲି ଏବଂ ଯିବାକୁ ଦେଲି ନାହିଁ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହଲେ

୫ହେ ଯିରୁଶାଲମ ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରସବୁ, କ୍ଷେତ୍ରର ହରଣ ଓ କୃଷ୍ଣସାର ମୃଗଗଣର ନାମରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର । ଉଚ୍ଚତ୍ତ ସମୟ ନ ହେବା ଯାଏଁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରେମକୁ ନାଗ୍ରତ କର ନାହିଁ ।

ସେ(ପୁ) ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅନୁଭା କନ୍ୟା

୧ଏ ଏ କଥା ଅଟେ । ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଧୂମ୍ର ସ୍ତନ୍ଦ ଭୂଲ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଆସୁଅଛି । ଗନ୍ଧରସ ଓ କୁନ୍ଦୁରୁରେ, ଗନ୍ଧବଣିକର ସର୍ବପ୍ରକାର ସ୍ତନ୍ଦ ରୁଣ୍ଡରେ ସ୍ତବାସିତା ହୋଇ ।

୭ଦେଖ, ତାହା ଶଲୋମନଙ୍କର ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ି । ସେଠାରେ ଷାଠିଏ ନଣ ଲଗ୍ନାୟୋଲ୍ଲୀୟ ରଥକୁ ଘେରି ଅଛନ୍ତି ।

୮ସେ ସମସ୍ତେ ଖଡ୍ଗଧାର ଓ ଯୁଦ୍ଧରେ ନିପୁଣ । ଗତ୍ର କାଳରେ ଆଗଙ୍କା ହେତୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକର କର୍ଚ୍ଚ ଦେଶରେ ସ୍ତ, ସ୍ତ, ଖଡ୍ଗ ବନ୍ଧା ଥାଏ ।

୯ଶଲୋମନ ଗଦା ଆପଣା ପାଇଁ ଲିବାନୋନ୍ର କାଠର ଏକ ପାଲିଙ୍କି ନିର୍ମାଣ କଲେ ।

୧୦ସେ ତହିଁରେ ସ୍ତନ୍ଦସବୁ ରୂପାର, ତହିଁର ତଳଭାଗ ସ୍ତବ୍ଧର ଓ ତହିଁର ଆସନ ବାଲଗଣି ରଙ୍ଗର ଏବଂ ତହିଁର ଭିତର ପାଖଗୁଡ଼ିକ, ପ୍ରେମ ନିମନ୍ତେ ଯିରୁଶାଲମର ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ୱର ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକ ସାମଗ୍ରି ସ୍ତାପିତ ହୋଇଥିଲା ।

୧୧ଆଗୋ ସିୟୋନର କନ୍ୟାଗଣ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ବାହାରେ ଯାଇ ମୁକୁଟ ଭୂଷିତ ଶଲୋମନ ଗଦାଙ୍କୁ ଦେଖ । ତାହାଙ୍କ ବିବାହ ଦିନରେ ଓ ତାହାଙ୍କ ମନର ଆନନ୍ଦ ଦିନରେ ତାହାଙ୍କ ମାତା ତାହାଙ୍କୁ ସେହି ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧାଇ ଅଛନ୍ତି ।

ସେ(ପୁ) ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

୪ ହେ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ଦେଖ, ତୁମ୍ଭେ ସ୍ତନ୍ଦରୀ ଓ ତୁମ୍ଭେ ଓଜଣା ତଳେ ସ୍ତନ୍ଦରୀ ଦେଖାଯାଅ । ତୁମ୍ଭ ନେତ୍ର

କପୋତ ତୁଲ୍ୟ ଭୃମ୍ଭର କେଶ ଗିଲୟଦ ପର୍ବତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଥିବା ଛେଳପଲ ତୁଲ୍ୟ।

2 ଭୃମ୍ଭର ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ନୃତନ ଲୋମକଟା, ସ୍ନାନରୁ ଉତ୍ଥିତ ମେଷୀ ପଲ ତୁଲ୍ୟ। ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ମାନକ୍ଷ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ହରି ନାହାନ୍ତି।

3 ଭୃମ୍ଭର ଓଷ୍ଠଧାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଲୋହିତ ରଂଗର ଫିତା ଓ ଭୃମ୍ଭର ପାଟି ସ୍ୱନ୍ଦର। ଓଢ଼ଣା ତଳେ ଭୃମ୍ଭ କପାଳ ଡାଳମ୍ବ ଖଣ୍ଡ ତୁଲ୍ୟ।

4 ଭୃମ୍ଭର ବେକ ସେହି ଦୁର୍ଗ ପରି ଯାହାକି ଦାଉଦଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ରାଗାର ଧାରଣ କରିଥିଲା। ସେହି ଦୁର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସହସ୍ର ଚର୍ମ ବୀରଗଣର ସକଳ ଭାଲ ଟଙ୍ଗା ଯାଇଥିଲା।

5 ଭୃମ୍ଭର ସ୍ତନମୁଗଳ ଶୋଶନ ପୁଷ୍ପ ବନରେ ରରବାର ଯାଆଁଳା ହରିଣ ଛୁଆ ତୁଲ୍ୟ।

6 ବବସ ନ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ଛାୟା ବହନଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଗନ୍ଧରସ ପର୍ବତ ଓ କୁମ୍ଭରୁ ଉପପର୍ବତକୁ ଯିବି।

7 ଆଗୋ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ତୁମ୍ଭେ ମୁଣ୍ଡରୁ ପାଦ ଯାଏ ସ୍ୱନ୍ଦରୀ। ତୁମ୍ଭଠାରେ କୌଣସି ଖୁଣ ନାହିଁ।

8 ଆଗୋ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ମୋ ସଙ୍ଗେ ଲିବାନୋନରୁ ଆସ। ଅମାନାର ଗୁଙ୍ଗରୁ, ଗନୀର ଓ ହର୍ମୋଣରୁ ଏବଂ ସିହମାନଙ୍କ ଗୁମ୍ଫାରୁ ଓ ଚତା ବାଘମାନଙ୍କ ବାସ ସ୍ଥାନରୁ।

9 ହେ ମୋର ଭଉଣୀ, ହେ ମୋର କନ୍ୟା, ତୁମ୍ଭେ ମୋର ହୃଦୟକୁ ଭୃମ୍ଭର ଚକ୍ଷୁର ଗୋଟିଏ ଗୁହାଣିରେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଅଳଙ୍କାର ହାରରେ ଚୋରି କରିଅଛ।

10 ଆଗୋ ମୋର ଭଗିନୀ, ହେ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ଭୃମ୍ଭର ପ୍ରେମ କେମନ୍ତ ମନୋରମ। ଭୃମ୍ଭ ପ୍ରେମ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍ତମ। ପୁଣି ଭୃମ୍ଭ ତୈଳର ସ୍ତବ୍ଧ ସର୍ବପ୍ରକାର ସ୍ତବ୍ଧି ଦ୍ରବ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍ତମ।

11 ଆଗୋ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ମହୁ ଫେଣାରୁ ମହୁ ଝରବା ପରି ଭୃମ୍ଭ ଓଷ୍ଠ ଧାରରୁ ମହୁ ଝରେ। ଦୁଗୁମଧୁ ଭୃମ୍ଭ ଦିହ୍ୟ ତଳେ ଆସ। ଭୃମ୍ଭ ବସ୍ତ୍ରର ସ୍ତବ୍ଧ ଲିବାନୋନରୁ ସ୍ତବ୍ଧି ଦ୍ରବ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ।

12 ମୋର ଭଗିନୀ, ମୋର ପ୍ରିୟେ, ଏକ ରୁଦ୍ଧ ଉଦ୍ୟାନ, ଏକ ରୁଦ୍ଧ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଏକ ରୁଦ୍ଧ ଝରଣା।

13 ଭୃମ୍ଭର ଗୁରଗଛଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଡାଳମ୍ବ ବୃକ୍ଷ ତୁଲ୍ୟ। ସେଠାରେ ହେନା ଗୁରଗଛ ଅଛ। 14 ସେଠାରେ ନିକମ୍ପାସୀ ଓ କେଶର, ବର ଓ ଡାଳଚିନି, ସର୍ବପ୍ରକାର କୁମ୍ଭରୁ ବୃକ୍ଷ ବଗିଚା ଗନ୍ଧରସ ଓ ଅଗୁରୁ ସର୍ବପ୍ରକାର ପ୍ରଧାନ ସ୍ତବ୍ଧି ବୃକ୍ଷ ଅଛ।

15 ତୁମ୍ଭେ ଉଦ୍ୟାନର ଏକ ଝରଣା, ଅମୃତ ନଳର କୂପ ଓ ଲିବାନୋନରୁ ପ୍ରବାହତ ସ୍ରୋତ ଅଟ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

16 ହେ ଉତ୍ତରୀୟ ବାୟୁ, ନୀରା ହେ ଦକ୍ଷିଣ ବାୟୁ, ଆସ। ମୋ ଉଦ୍ୟାନର ସ୍ତବ୍ଧି ଯେପରି ଗୁଣିଆଡ଼େ ବହୁଗତ ହେବ ଏବଂ ବାହାରକୁ ଆସିବ, ଏଥିପାଇଁ ତହିଁ ଉପରେ ପ୍ରବାହତ ହୁଅ। ମୋହର ପ୍ରିୟତମ, ଆପଣା ଉଦ୍ୟାନକୁ ଆସନ୍ତୁ ଓ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଫଳସବୁ ଭୋଜନ କରନ୍ତୁ।

ସେ(ପୁ) କହଲେ

5 ହେ ମୋର ଭଗିନୀ, ମୋହର ପ୍ରିୟେ, ମୁଁ ଆପଣା ଉଦ୍ୟାନକୁ ଆସିଅଛ। ମୁଁ ଆପଣା ଗନ୍ଧରସ ଓ ସ୍ତବ୍ଧି ଦ୍ରବ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିଅଛ। ମୁଁ ମହୁ ଫେଣାରୁ ମୋର ମହୁ ଭୋଜନ କରିଅଛ। ମୁଁ ଆପଣା ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଓ ଦୁଗୁପାନ କରିଅଛ। ଆସ ପରସ୍ପର ସହତ ଆମୋଦ କରିବା। ଆସ ପ୍ରେମରେ ମତ୍ତ ହୋଇଯିବା।

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ପ୍ରେମିକମାନଙ୍କୁ କହଲେ

ହେ ବନ୍ଧୁଗଣ, ଭୋଜନ କର, ହେ ପ୍ରିୟତମଗଣ ପାନକର। ହଁ, ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରେମକୁ ପାନ କର।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

2 ମୁଁ ନିଦ୍ରିତା ଥିଲି, ମାତ୍ର ମୋର ହୃଦୟ ନାଗ୍ରତ ଥିଲା। ଏତ ମୋ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ରବ। ସେ ଦ୍ୱାରରେ ଆଦାତ କରି କହୁଛନ୍ତି, “ଆଗୋ ମୋର ଭଗିନୀ, ମୋର ପ୍ରିୟେ, ମୋର କପୋତୀ, ମୋହର ଶୁଦ୍ଧ ମତି ମୋ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଫିଟାଅ। କାରଣ ମୋର ମସ୍ତକ ଗିଗିରରେ ମୋହର କେଶ ସତ୍ତ୍ୱିର ନଳ ବନ୍ଧୁରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ।”

3 “ମୁଁ ଆପଣା ବସ୍ତ୍ର କାଢ଼ି ପକାଇଛ। ମୁଁ ତାକୁ ଆଉ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ। ମୁଁ ମୋର ପାଦ ଧୋତ କରିଅଛ, ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଇଳା କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ।”

4 ମୋ ପ୍ରିୟତମ ଦ୍ୱାରର ଛତ୍ରରେ ଆପଣା ହାତ ଥୋଇଲେ, ତହିଁରେ ମୋର ହୃଦୟ ଡାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଉଜାଟ ହେଲା।

5 ମୁଁ ଆପଣା ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଫିଟାଇବାକୁ ଉଠିଲି, କିଲଣୀର ବେଣୁ ଉପରେ ମୋର ହସ୍ତରୁ ଗନ୍ଧରସ ଓ ମୋ ଅଙ୍ଗୁଳିରୁ ଦ୍ରବ ଗନ୍ଧରସ ଯିଲା।

6 ମୁଁ ଆପଣା ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଫିଟାଇଲି। ମାତ୍ର ମୋହର ପ୍ରିୟତମ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ। ମୋର ଆତ୍ମା ମୋତେ ଛାଡ଼ିଗଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ କହଲେ। ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଦିଲି ମାତ୍ର ପାଇଲି ନାହିଁ। ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଡାକିଲି, ମାତ୍ର ସେ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ।

7 ନଗର ଭ୍ରମଣକାରୀ ପ୍ରହରମାନେ ମୋତେ ଦେଖିଲେ। ସେମାନେ ମୋତେ ପ୍ରହାର କଲେ। ସେମାନେ ମୋତେ କ୍ଷତବକ୍ଷତ କଲେ। ପ୍ରାଚୀର ରକ୍ଷକମାନେ ମୋଠାରୁ ମୋହର ଆକ୍ଷାଦନ ବସ୍ତ୍ର କାଢ଼ି ନେଇଗଲେ।

8 ଆଗୋ ଯିରୁଶାଲମର କନ୍ୟାଗଣ। ଯେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଦେଖା ପାଇବ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗପଥ ଦେଇ କହୁଅଛ, ମୁଁ ପ୍ରେମ ପତିତା ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ କହବ।

ଯିରୁଶାଲମର ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ତର କଲେ

9 ହେ ନାରୀଗଣ ମଧ୍ୟେ ପରମ ସ୍ୱନ୍ଦରୀ। ଭୃମ୍ଭର ପ୍ରେମିକ ଅନ୍ୟ ପ୍ରେମିକମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କିପରି ଭଲ ଅଟନ୍ତି? ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଗପଥ କରୁଛନ୍ତି?

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ତର କଲେ ଯିରୁଶାଲମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ

10ମୋହର ପ୍ରିୟତମ ଶ୍ରେତ ଓ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଦଶ ସହସ୍ର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଧାନ ।

11ତାଙ୍କର ମସ୍ତକ ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ତ୍ରବଣ୍ଣ ତୁଲ୍ୟ । ତାଙ୍କର କେଶ କୁଞ୍ଚିତ ଓ ତାମସ କୁଆପର କ୍ଷୁଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ।

12ତାଙ୍କର ନେତ୍ର ଯୁଗଳ ନଦୀ ନିକଟରେ ଥିବା କପୋତମାନଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ । ଦୁଗ୍ଧରେ ଧୌତ ଓ ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥାପିତ ।

13ତାଙ୍କର ଗଣ୍ଡଦେଶ ସ୍ତ୍ରଗନ୍ଧି ଲତାର କିଆର ସ୍ୱରୂପ ସ୍ତ୍ରଗନ୍ଧି ଭୃଣର ତଟ ସ୍ୱରୂପ । ତାଙ୍କର ଓଷ୍ଠଧାର କଇଁଫୁଲ ତୁଲ୍ୟ ତହିଁରୁ ଦ୍ରବ ଗନ୍ଧରସ ଝରେ ।

14ତାହାଙ୍କ ହସ୍ତ ଦୁଇ ବୈଦୁର୍ଯ୍ୟ ମଣିରେ ଖରତ ସ୍ତ୍ରବଣ୍ଣ କଙ୍କଣ ତୁଲ୍ୟ । ତାହାଙ୍କ ଗରୀର ନୀଳକାନ୍ଥ ମଣି ମଣ୍ଡିତ ଗଦଦନ୍ତମୟ ଶିଳ୍ପ କର୍ମ ତୁଲ୍ୟ ।

15ତାଙ୍କର ଗୋଡ ଦୁଇଟି ସ୍ତ୍ରବଣ୍ଣ ମୂଳଦୁଆରେ ସ୍ଥାପିତ ଦୁଇଟି ମାବଲିର ସ୍ତମ୍ଭ ତୁଲ୍ୟ । ତାଙ୍କର ଆକୃତି ଲିବାନୋନ୍ ଧରଣ ବୃକ୍ଷ ତୁଲ୍ୟ ଉଦ୍ଭିଦ ।

16ତାହାଙ୍କ ମୁଖ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁମିଷ୍ଟ, ହଁ ସେ ସର୍ବୋତୋତ୍ତମେ ମନୋହର । ହେ ଯିରୁଶାଲମର କନ୍ୟାଗଣ, ସେ ମୋହର ପ୍ରିୟତମ, ସେ ମୋହର ସହୋଦର ।

ଯିରୁଶାଲମର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହନ୍ତି

6 ଆଗୋ ନାରୀଗଣ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ସୁନ୍ଦରୀ । ତୁମ୍ଭର ପ୍ରିୟତମ କୁଆଡେ ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଆନ୍ଦୋଳନେ ଯେମନ୍ତ ଖୋଦି ପାରବା ଏଥିପାଇଁ ତୁମ ପ୍ରିୟତମ କେଉଁ ଆଡକୁ ଯାଇଛନ୍ତି କୁହ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ତର କଲେ ଯିରୁଶାଲମର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ

2ମୋହର ପ୍ରିୟତମ ଆପଣା ଉଦ୍ୟାନକୁ ସ୍ତ୍ରଗନ୍ଧି ଲତାର କିଆରକୁ, ଉଦ୍ୟାନରେ ତାଙ୍କର ପଲ ଚରାଇବାକୁ ଓ କଇଁଫୁଲ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।

3ମୁଁ ଆପଣା ପ୍ରିୟତମଙ୍କର ଓ ମୋ ପ୍ରିୟତମ ମୋହର । ସେ ଗୋଗନ୍ ପୁଷ୍ପ ବନରେ ଆପଣା ପଲ ଚରନ୍ତି ।

ସେ(ପୁ) ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

4ଆଗୋ ମୋର ପ୍ରିୟେ, ତୁମ୍ଭେ ତିର୍ସାପର ସୁନ୍ଦରୀ । ଯିରୁଶାଲମ ପର ଗୋଡ଼ାବତୀ, ଧୂଳାଧାର ସୈନ୍ୟପର ଭୟଙ୍କରୀ ।

5ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଆଦୁ ଆପଣା ଆଖି ଫେରାଅ, କାରଣ ତଦ୍ୱାର ମୁଁ ପରସ୍ତ ହୋଇଅଛି । ତୁମ୍ଭର କେଶ ଗିଲିୟୁଦର ଚଟାଣରୁ ତଳକୁ ଆସୁଥିବା ଏକ ଛେଳିପଲ ତୁଲ୍ୟ ।

6ତୁମ୍ଭର ଦାନ୍ତ ଫଳ ସ୍ନାନରୁ ଉତ୍ପତ୍ତା ମେଷାପଲ ତୁଲ୍ୟ । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକର ଯାଆଁଳା ଛୁଆ ଅଛି, ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାର ଛୁଆ ମର ନାହିଁ ।

7ଓଢଣା ତଳେ ତୁମ୍ଭର ଦୁଇଟି କର୍ଣ୍ଣ ମୂଳ ଡାଳମ୍ବ ତୁଲ୍ୟ ଦୁଇଟି ଫାଳ ।

8କ୍ଷାଠିଏ ଗଣା ଓ ଅଗା ଉପପତ୍ନୀ ଓ ଅସଂଖ୍ୟ ଯୁବତୀ ଅଛନ୍ତି ।

9ମାତ୍ର ମୋ କପୋତୀ, ମୋର ନିପୁଣାଟି ଅଦ୍ୱିତୀୟା । ସେ ଆପଣା ମାତାର ଏକମାତ୍ର । ସେ ଦଶଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଯିଏ ତାକୁ ଗର୍ଭଧାରଣ କଲେ । କନ୍ୟାମାନେ ତାହାକୁ ଦେଖି ଧନ୍ୟା ବୋଲି କହଲେ । ହଁ, ଗଣା ଓ ଉପପତ୍ନୀଗଣ ତାହାକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ।

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରଶଂସା କଲେ

10ଏହ ଯେ ଅରୁଣ ତୁଲ୍ୟ ଉଦୀୟମନା, ଚନ୍ଦ୍ରମା ତୁଲ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ ବଶୁନ୍ଦତା, ଧୂଳା ବଗିଷ୍ଠ ସୈନ୍ୟତୁଲ୍ୟ ଭୟଙ୍କର, ସେ କିଏ?

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହଲେ

11ମୁଁ ଡିମ୍ବିର ବୃକ୍ଷ ବାଟିକାକୁ ସଦ୍ୟ ଗୁରଗଛଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଗଲି । ପ୍ରାକ୍ଷାଳତା ପଲ୍ଲବିତ ହୋଇଅଛି କି ନାହିଁ ଓ ଡାଳମ୍ବ କଢ଼ ଧରନ୍ତୁ କି ନାହିଁ ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲି ।

12ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ପୁର୍ବରୁ ମୁଁ ମୋ ନିଜକୁ ଏକ ରଥରେ ଗଦପୁତ୍ରଙ୍କର ପାଖରେ ପାଇଲି ।

ଯିରୁଶାଲମର ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଡାକଲେ

13ହେ ଶୁଲମିୟେର ନାରୀ, ଫେରାଆସ, ଫେରାଆସ ଆନ୍ଦୋଳନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଗୁଡ଼ୁଡ଼ୁ । ଯେତେବେଳେ ସେ ମହନୟିମ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତୁ, କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶୁଲମିୟା ନାରୀକୁ କାହିଁକି ଅନାଇବ?

ସେ(ପୁ) ତାଙ୍କର(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଶଂସା କଲେ

7 ଆଗୋ ଗଦକନ୍ୟା, ପାଦୁକାରେ ତୁମ୍ଭ ଚରଣ କେତେ ସୁନ୍ଦର । ତୁମ୍ଭର କଟିମଣ୍ଡଳ ନିପୁଣ ଶିଳ୍ପକର ହସ୍ତରେ ନିର୍ମିତ ରତ୍ନାହାର ସ୍ୱରୂପ ।

2ତୁମ୍ଭର ନାଭିଦେଶ ମିଶ୍ରିତ ପ୍ରାକ୍ଷାରସ ଅଭାବ ନ ଥିବା ବର୍ତ୍ତୁଳ ପାତ୍ର ତୁଲ୍ୟ । ତୁମ୍ଭର ଉଦର ଗୋଗନ୍ ପୁଷ୍ପ ମଣ୍ଡିତ ଗହମ ଗଣି ତୁଲ୍ୟ ।

3ତୁମ୍ଭର ସ୍ତନ ଯୁଗଳ ହରଣର ଯାଆଁଳା ଛୁଆପର ।

4ତୁମ୍ଭର ଗଳଦେଶ ଗଦଦନ୍ତମୟ ଦୁର୍ଗ ସଦୃଶ । ତୁମ୍ଭ ନେତ୍ର ଯୁଗଳ ବେଥ୍-ରଦୀମ ନଗର ଦ୍ୱାର ନିକଟସ୍ଥ ହର୍ଷବୋନ୍ ସରୋବର ସଦୃଶ । ତୁମ୍ଭ ନାସିକା ଦମ୍ଭେଶକ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଲିବାନୋନର ଦୁର୍ଗ ତୁଲ୍ୟ ।

5ତୁମ୍ଭ ମସ୍ତକ କର୍ମିଲ ପର୍ବତ ତୁଲ୍ୟ । ପୁଣି ତୁମ୍ଭ ମସ୍ତକର କେଶ ବାଇଗଣିଆ ରଙ୍ଗ ତୁଲ୍ୟ । ତହିଁର ବେଣୀ ପାଗରେ ଗଦା ବନ୍ଦୀରୂପେ ଧୂତ ଅଟନ୍ତି ।

6ଆଗୋ ପ୍ରିୟେ, ତୁମ୍ଭି ଦନ୍ତାଇବା ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ କେମନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ଓ ମନୋହରଣୀ ।

7ତୁମ୍ଭ ଗରୀରର ଦୀର୍ଘତା ଖନ୍ଦୁରୀ ବୃକ୍ଷ ତୁଲ୍ୟ ଓ ତୁମ୍ଭ ସ୍ତନ ମେଥାଏ ଫଳ ତୁଲ୍ୟ ।

8ମୁଁ କହଲି, ମୁଁ ଖନ୍ଦୁର ଗଛ ଚଢ଼ିବି । ମୁଁ ତହିଁର ବାଡ଼ୁଳା ଧରିବି । ତୁମ୍ଭର ସ୍ତନ ତୁଲ୍ୟ ହେଉ । ପୁଣି ତୁମ୍ଭ ନିଶ୍ୱାସର ଆକ୍ରାଣ ନାଗରଙ୍ଗ ଫଳର ବାସନା ତୁଲ୍ୟ ହେଉ ।

୯ତୁମ୍ଭର ରୁମ୍ଭନ ସର୍ବୋତ୍ତମ, ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ତୁଲ୍ୟ, ସେହି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ମୋ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଗଳ ଦେଶରେ ଧୀରଭାବରେ ଗଳଯାଏ ଏବଂ ମୋର ଓଷ୍ଠ ଓ ଦାନ୍ତ ଦେଇ ଧିରେ ଧିରେ ବହଯାଏ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ତାଙ୍କୁ(ପୁ) କହିଲେ

10ମୁଁ ଆପଣା ପ୍ରିୟତମଙ୍କର ଓ ତାଙ୍କର ବାସନା ମୋ ପ୍ରତି ଅଛି ।

11ଆସ, ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ଆମ୍ଭେମାନେ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯିବା । ଆସ ହେନା ଗୁରୁଗଛ ଗହଣରେ ରାତିଟି କଟେଇବା ।

12ଆମ୍ଭେମାନେ ଅତି ପ୍ରଭାତରେ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଉ । ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତା ପଲ୍ଲବତ ଓ ତହିଁର ପୁଷ୍ପ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ଓ ଫାଳମ୍ଭୁ ପୁଷ୍ପିତ ହୋଇ ଅଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ଆମ୍ଭେମାନେ ଦେଖିବା । ସେଠାରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆପଣା ପ୍ରେମ ପ୍ରଦାନ କରିବି ।

13ଦୂଦା ଫୁଲ ସ୍ଵାଦ୍ୟ ହେଉଅଛି । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାର ନିକଟରେ ସର୍ବପ୍ରକାର ବହୁ ମୂଲ୍ୟ ତଟକା ଫଳ ଓ ଗୁଣିଲ ଫଳ ଅଛି । ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ଏସବୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ରଖିଅଛି ।

8 ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଏକ ପିଲି ହୋଇଥାନ୍ତି, ମୋର ଛୋଟ ଭାଇପରି ଯେ କି ମୋ ମା'ର କ୍ଷୀର ଖାଉଛି ଏବଂ ଯଦି ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ବାହାରେ ଦେଖେ ଏବଂ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ରୁମ୍ଭନ ଦିଏ କେହି ମୋତେ ଖରାପ ଭାବେ ନାହିଁ । 2ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପଥ କଟାଇ ଆପଣା ମାତାଙ୍କ ଗୃହକୁ ନେଇଯାନ୍ତି । ସେ ମୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତେ । ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସୁଗନ୍ଧି ମିଶ୍ରିତ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ, ମୋହର ଫାଳମ୍ଭୁ, ରସ ପାନ କରାନ୍ତି ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଵୀଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ

3ତାହାଙ୍କ ବାମ ହସ୍ତ ମୋ ମସ୍ତକ ତଳେ ରହିବ ଓ ତାହାଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତ ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବ ।

4ହେ ଯିରୁଶାଲମର ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ଵର କ୍ଷେତ୍ରସବୁ*, ମୋ ନିକଟରେ ଗପଥ କର ଯେ, ଉଚିତ୍ ସମୟ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରେମକୁ ନାଗ୍ରତ କର ନାହିଁ ।

ଯିରୁଶାଲମର ସ୍ଵୀଲୋକମାନେ କହିଲେ

5ଆପଣାର ପ୍ରେମିକର ଉପରେ ଆଉଦି ପଡ଼ି ପ୍ରାନ୍ତରରୁ ଯିଏ ଆସୁଅଛି ସେ କାଏ?

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ତାଙ୍କୁ(ପୁ) କହିଲେ

ନାରଙ୍ଗ ବୃକ୍ଷତଳେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ନିଗାଇଲି । ସେଠାରେ ତୁମ୍ଭ ମାତା ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ପ୍ରସବ ବେଦନା ଗସ୍ତ ହେଲେ । ସେଠାରେ ସେ ପ୍ରସବ ବେଦନା ଗ୍ରସ୍ତା ହୋଇ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରସବ କଲେ ।

6ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ମୋହର ତୁଲ୍ୟ ଆପଣା ହୃଦୟରେ, ବାହୁଟି ତୁଲ୍ୟ ଆପଣା ବାହୁରେ ଧାରଣ କର । କାରଣ ପ୍ରେମ ମୃତ୍ୟୁ ପରି ଗନ୍ଧିଗାଳୀ ଅଟେ । ହୃଦୟର ଦହନ କବର ପରି ଦୂର ଅଟେ । ଏହାର ଶିଖା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦା ନିଆଁ ପରି ଏବଂ ଏହା ଏକ ବିରାଟ ନିଆଁରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରେ ।

7ଅପାର ନିର୍ଦ୍ଦା ପ୍ରେମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦା କର ନ ପାରେ । କିଅବା ବନ୍ୟା ତାହା ବୁଡ଼ାଇ ନପାରେ । ଯେବେ କେହି ଆପଣାର ସର୍ବସ୍ଵ ବଦଳରେ ପ୍ରେମ କଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ତେବେ ସେ ଲୋକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତୁଚ୍ଛୀକୃତ ହେବ ।

ତାଙ୍କର(ସ୍ତ୍ରୀ) ଭାଇମାନଙ୍କ କଥା

8ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ସାନ ଭଉଣୀ ଅଛି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ସ୍ତନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନାହିଁ । ଯଦି ନଣେ ଲୋକ ଆସେ ଏବଂ ତାକୁ ବଦାହ କରିବାକୁ ପଚାରେ, ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ କ'ଣ କରିବା?

9ଯେବେ ସେ ପ୍ରାଚୀର ସ୍ଵରୂପା ହୁଏ । ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାକୁ ରୂପା ଗହଣାରେ ଭାଙ୍ଗି ଦେବୁ । ଯଦି ସେ ଏକ ଦ୍ଵାର ପରି ହୁଏ, ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାକୁ ଏରସ ପଟାରେ ଆବରଣ କରିଦେବୁ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ତା'ର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ

10ମୁଁ ପ୍ରାଚୀର ସ୍ଵରୂପା ଓ ମୋହର ସ୍ତନ ତହିଁରେ ଭୁଗର୍ଭରୂପ । ସେହି ସମୟରେ ସେ ମୋତେ ନିଶ୍ଚଳ ପରି ବବେଚନା କଲି, ଯିଏ ତୁମ୍ଭେ ଆଣେ ।

ସେ(ପୁ) କହିଲେ

11ବାଲ-ହାମୋନରେ ଶଲୋମନଙ୍କର ଏକ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ଥିଲା । ସେ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ରକ୍ଷକମାନଙ୍କ ହାତରେ ନ୍ୟସ୍ତ କଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ରକ୍ଷକକୁ ତହିଁର ଫଳପାଇଁ 1,000 ରୂପାମୁଦ୍ରା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

12ମୋହର ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ମୋର ନିଜର । ହେ ଶଲୋମନ, ସେହି ସହସ୍ର ମୁଦ୍ରା ତୁମ୍ଭେ ପାଇବ ଓ ତହିଁର ଫଳ ରକ୍ଷକମାନେ ବୁଲିଗହ ରୋପ୍ୟ ମୁଦ୍ରା ପାଇବେ ।

ସେ(ପୁ) ତାଙ୍କୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) କହିଲେ

13ହେ ଉପବନ ବାସିନୀ, ମିତ୍ରଗଣ ତୁମ୍ଭର କଥା ଶୁଣନ୍ତି । ତୁମ୍ଭ ସ୍ଵର ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବାକୁ ଦିଅ ।

ସେ(ସ୍ତ୍ରୀ) ତାଙ୍କୁ(ପୁ) କହିଲେ

14ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ଚଞ୍ଚଳ ହୁଅ । ସୁଗନ୍ଧିମୟ ପର୍ବତ ଶ୍ରେଣୀ ଉପରେ ତୁମ୍ଭେ ମୃଗ ବା ହରିଣ ଶାବକ ତୁଲ୍ୟ ହୁଅ ।

ଯିରୁଶାଲମର ... କ୍ଷେତ୍ରସବୁ ଆକ୍ଷରକ ଭାବରେ ଯିରୁଶାଲମର କନ୍ୟାଗଣ ।